

Jeg har fra erfarne økonomifolk, der siger: Hvis to fabriksbygninger, der lægges henholdsvis i et landdistrikt og inde i et byområde, har kostet nøjagtig det samme at opføre, og hvis de eventuelt går på tvangsauktion eller lignende, så kan den på landet måske højst indbringe det halve af det, den inde i byen kan. Derfor må vi sige, at kreditforeningerne naturligvis må være deres fulde, grundlovssikrede ret til at bestemme, hvordan de vil anlægge deres udlånspolitik.

Noget, der har været en hel del fremme i debatten i dag, skal jeg ikke gå dybt ind i, men alligevel sige: En af de ting, som mange gange generer på landet, er zonetilværelsen; den har man været en hel del inde på her i dag.

Der er også noget, der blev nævnt meget fint fra SF eller Enhedslisten, om veterinærmyndighedene, der laver overgreb på vores små slagtermestre osv., alle disse ting kan vi sikkert blive hundrede procent enige om, at vi skal bekæmpe. Derfor må jeg specielt opfordre regeringen til – når der finder disse overgreb sted, for jeg betragter det som rene overgreb, og det har selvfølgelig også noget med nogle EF-bestemmelser at gøre – at man griber ind i sådan nogle situationer.

Dér synes jeg godt, at man via det dér EF-system kunne sige, at vedrørende det såkaldte nærhedsprincip, som jeg mener, vi havde fået vedtaget, men som jeg ikke rigtig har kunnet se endnu, skal det enkelte land afgøre så meget som muligt selv.

Dér mener jeg, vi ser mange lovgivningseksempler her i Folketinget på, at det er EF-direktiver, der bestemmer, at nu skal vi lovgive på det og det område, og det synes jeg er utrolig farligt. Dér kunne man bede regeringen om, at de i meget højere grad, end tilfældet er, når de møder til alle de her sammenkomster ude i Europa, i Bruxelles og Luxembourg, og hvor det ellers er, man går på de bonede gulve, gør det klart, at vi mener altså noget med det nærhedsprincip.

Og så vil jeg i øvrigt ikke sige andet, end at vi stemmer for den her dagsorden, og jeg har gjort lidt rede for, at det er altså ikke sådan en dagsorden, jeg springer højt op i luften af glæde over; det vil jeg gerne have lov at sige, og det er så ikke for at gøre de forskellige ordførere kede af det.

Så synes jeg i øvrigt, det har været meget morsomt i dag at overvære hele det scenespil, der har været hernede i Folketingssalen omkring dagsordenens tilblivelse. På et tids-

punkt så jeg, der var ikke mindre end tre ministre inddraget i formuleringerne, og så skal det nok blive godt.

Formanden:

Hr. Niels Jørgen Langkilde og derefter hr. Anders Mølgaard.

(Kort bemærkning).

Niels J. Langkilde (KF):

Jeg skal beklage, at trods tre ministres indblanding er ikke alle begreber lige klare fra alle her i salen, og jeg vil så prøve at sprede lidt lys over land, hvis det er muligt.

Det er spørgsmålet om det ligeværdige. Det ligeværdige betyder selvfølgelig ikke, at enhver landsby, enhver station, skal have sin egen hovedbanegård, sit eget teater, sit eget universitet. Bestemt ikke. Men det betyder noget med, at man har lige dyb respekt, hvad enten man bor på land eller i by.

Lad os tage et eksempel som noget af det, der er indeholdt i dagsordenen. Det er de unges forhold. Som det er mange steder, så er det vanskeligt for unge på landet, der vil flytte hjemmefra, at blive i landdistriktet. Med det, der er sat af i dagsordenen, med de midler, der er reserveret til at gøre noget ved boliger i landdistrikterne, dér er jeg overbevist om, at vi forhåbentlig nu får en situation, hvor mange unge har lyst til at fortsætte med at blive i det nære samfund, hvor de har været, og så tage ind og læse på et gymnasium, teknisk skole, universitet eller hvad, i en lidt fjernere liggende storby. Men de vil stadig væk være en del af det sociale netværk, de har været hele tiden. Det synes jeg er en måde at lave en ligestilling på.

Og når vi samtidig ved, at mange unge netop i den situation, hvor de skal skifte uddannelsesinstitution, og hvis de så også skal skifte bolig og lære alt det dér og et helt nyt miljø, så er det noget af det, der giver stort studiefrafald. Jamen her prøver vi at lave en lige værdighed, og jeg synes, det kan være et godt eksempel på, at vi vil skabe et bedre samfund ved hjælp af denne her dagsorden. Det kan den forhåbentlig være et lille bidrag til.

Det andet punkt, omkring kreditforeningerne: De har en afgørende rolle i vores samfund. Jeg tror, at de kan være et godt termometer, hvis der går noget galt, og vi får i bemærkningerne, dér får vi så: det kniber, vi kan ikke låne ud i landdistrikterne så længe, fordi det går simpelt hen så sløjt med erhvervslivet derude og bum, bum,